

Şimdi son kısmına gelelim. İnsan meleğin tahriklerini nasıl artırabilir? Bu soruyu değerlendirmek için doğanın kanununda herhangi bir şeyi artırmanın yöntemini araştırmamız faydalı olacaktır. Basit bir değerlendirme bile gösterecektir ki bunun yöntemi; o şeyi iyi bir şekilde kullanmaktır. Örneğin ilk başta çok küçük miktarlarda arsenik zehrini alıştıra alıştıra yiyen eninde sonunda büyük miktarlarda da yiyebilecek hale gelir. Başkası o miktarlarda yerse hemen ölür ama yavaş yavaş artırınca zararından korunabiliyorlar. İnsan vücudunun gücü de aynen bu şekildedir. Ellerini çok kullanan insanların elleri sert ve güçlü olurlar. Fazla yemeyi alışkanlık haline getiren insanlar dört beş insanın yemeğini yiyebilirler. Yani her şey kullandıkça artar.

Meleğin tavsiyelerinin ve tahriklerinin durumu da farklı değildir. İnsan ne kadar bu tavsiyelere kulak verip amele dönüştürürse o kadar yeni tahrikleri cezp etme kabiliyeti gelişir.

Bu noktada oluşan bir soruyu cevaplamak istiyorum. Cismani konularda gelişim sınırlı olur. Örneğin birisi çok yemek yerse midesi alıştııkça beş altı veya en fazla on kişinin yemeğini yiyecek hale gelir. Hiçbir zaman yüz veya bin kişinin yemeğini yiyemez. Acaba bunun gibi fiziki sınırlar meleğin tahrikleri için de geçerli midirler?

Unutulmamalıdır ki böyle bir kıyaslama doğru değildir. Beden gelip geçicidir ve cisim ve ruhun kıyaslaması prensip itibariyledir; detaylarında farklı şeylerdir. Beden gelip geçici olduğu için ona verilen kuvvetlerde sınırlıdır. Ama ruh için ebedi hayat vardır ve bu sebeple gücü de sonsuzdur. Allah ruhu öyle tasarlamıştır ki geliştirildikçe gelişir. İnsan ne kadar bunu ilerletmek isterse o kadar ilerler; sonsuz terakki için müsaittir.

Ruhani gücünün hep işe yaracağı Allah tarafından bilindiği için bunu artırma yöntemlerini de sınırsız kılmıştır. Bedensel kuvvetler ise beden ölünce yok olmaktadır ve dolayısıyla artırma ve geliştirme yöntemleri de sınırlıdır.

Bunun ispatı Allah'ın yaratmış olduğu şeylerde mevcuttur. Tüm cismani kuvvetlerin sınırlı olduğu ortadadır. Bir yere kadar yükselmeleri mümkündür; daha fazla değil. Örneğin insanın midesi ancak belli bir büyüklüğe ulaşabilir. Göğsünün de büyüme sınırı vardır; nitekim kafasının da. Davul kadar olduğu görülmemiştir. Boyu da bir doksan, bilemedin 2, çok abartırsak 2.5 metre olur; on metre olmaz. Yani tüm cismani konularda sınırlar apaçıktır ama ruhani konular böyle değildir. Örneğin hafıza kuvvetinin bir sınırı görülmemiştir. Alimler hazinelerine sürekli yeni bilgileri eklerler ama bu kuvveti bir türlü tüketemezler çünkü bu ruhaniyetle alakalıdır; artırdıkça artar. Cisim ve ruhun bağı beyindir. Aynı gelişme kabiliyeti mideye verilmemiştir. Özetle şunu söyleyebiliriz ki meleklerin tahriklerinden insan ne kadar faydalanırsa ruhani gücü o kadar artacaktır.

Kuran-ı Kerimden çıkartabildiğimiz **ikinci prensip** herkesin de anlayacağı benzer şeylerin bir araya toplandığı prensibidir. Benzedikçe iki şey arasındaki bağlar kuvvetlenir ve daha da fazla birlikte olmalarını sağlar. Bu prensibi kullanacak olursak meleklerle bir benzerlik kuran insan onlardan daha fazla faydalanacaktır. Allah Kuran-ı Kerimde melekler hakkında şöyle der;

لَا يُضِلُّونَ اللَّهُ مَا أَتَوْهُم بِتَبَعٍ وَيَنْتَعِمُونَ مَا أُوتُوا

[1]

Yani onlar Allah'ın emirlerine karşı gelmezler. Hangi emir verilirse verilsin hemen yaparlar. İşte bu sıfatı kendisinde geliştiren insan meleklerle de bu açıdan benzeyeceği için onlarla bir yakınlık ve alaka kuracaktır.

Denilebilir ki bu ermiş insanların işidir; sıradan insanlar ne yapsınlar? Sıradan insanlar için de bazı yöntemler vardır. İlk önce Vadedilen Mesih'in beyan ettiği yöntemi anlatayım.

Vadedilen Mesih'e göre Cebrail'in yakınlık gösterdiği kişilerin yanında olmak bile insanı güçlendirir çünkü böyle birisi meleğin etkilerini yansıtır. Onun vücudunun her zerrisi, gözü, eli, burnu ağzı hepsi kalplere etki yapan nuru fışkırtırlar. Böylece insan dolaylı olarak melekten istifade etmiş olur. Kuran-ı Kerimden de bu prensibi çıkartmak mümkündür. Şöyle der;

كُلُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ
[2]

Sadık insanların yanında olunuz

Bunun anlamı da şudur ki sadık insanlarla öyle bir alaka kurun ki onların meleklerle olan ilişkisinden faydalanmış olasınız. Zayıf ve düşmüş birisi nasıl kalkar? Güçlü birisinin desteğiyle değil mi? İşte aynı şekilde Cebrail'in yakınlık gösterdiği insanların yardımı ve desteğiyle ruhani olarak zayıf insanlar da ayaklanabilirler.

İkinci yöntemi Peygamber Efendimize^{sav} *durud*[3] yollamaktır. Bu da Kuran-ı Kerimden ispatlanabilir.

رَبِّهِمْ وَمَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَائِفَتُهُمْ يَوْمَئِذٍ يُخَوِّفُونَ
[4]

Allah ve O'nun melekleri her zaman bu peygambere bereketler yollarlar. Onlar böyle yapıyorlarsa siz de ey müminler bereketler yollayın. [4]

Denilebilir ki bu ayet sadece *durud* yollamamızı istemektedir. Neticesinde meleklerle bir alakamızın kurulacağını nasıl anlayabiliriz. Bunun ispatı da Kuran-ı Kerimde mevcuttur. Şöyle der;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ كَمَا تَقُونَ إِلَهُكُمْ إِنَّكُمْ كُنْتُمْ عَلَيْهِمْ خَائِفِينَ
[5]

Ey müminler Allah'ı çok çok anın; O'nu sabah akşam tesbih edin. Sizi karanlıklardan çıkarıp aydınlığa götürmek için dua eden Allah ve melekleridir. [5]

Dikkat edin; bir önceki ayette melekler Peygamber Efendimize^{sav} *durud* yolladıkları için müminlerin de yollaması istenmiştir. Burada ise Allah ve meleklerinin müminlere duaları ve *durudları*

yolladığı beyan edilmektedir. Bu ayet de bir önceki ayet gibi olsaydı burada da müminlere diğer müminler için

durud

yollamaları istenmesi gerekirdi ama istenmedi. Bu gösteriyor ki ilk ayet-i-kerime müstakil bir emirdir. Yani Allah ve melekleri Peygamber Efendimize

sav

durud

yolladıkları için müminlerin de yollaması konusu. İkinci ayet ise bu emre uyanların ödülü beyan edilmiştir. Yani Peygamber Efendimize

sav

durud

yollayınca netice olarak Allah ve melekleri de o kişiye

durud

yollarlar ve bir alaka kurulmuş olur. İlk ayet de Peygamber Efendimizin

sav

makamı ve derecesi yüzünden *durud* yollamanın şart olduğu söylenmiştir. İkinci ayet ise bu emre uymanın sonucunu açıklamaktadır; bir başka emir vermemektedir; “sizde diğer müminlere *durud* yollayın” dememektedir. Örneğin biz dükkan sahibine para verip bir kumaş parçası alırsak dükkan sahibi kumaşı verip “şimdi ben sana kumaş verdim; artık sen de bana bir şey ver” demez. Aynı şekilde ilk ayet asıl emri anlatmaktadır ve ikincisi onun neticesini.

Sözün özü bu ayetleri yan yana koyunca Peygamber Efendimize^{sav} *durud* yollamanın meleklerle bir alaka kurulmasını sağladığını görmek mümkündür. Peygamber Efendimize

sav

durud yollayan, böylece meleklerle bir ilişki kurmuş olacaktır. Bu sebeptendir ki evliyalar hep bu yöntemi çok methetmişlerdir; Yüce bir yöntem olduğunu söylemişlerdir. Peygamber Efendimizin

sav

kendisi de “Allah’ın hamdını ve bana *durud* içermeyen dua kabul edilmemektedir” [6] demiştir. Bunun anlamı da şudur ki *durud* ve hamd içeren dualar daha çok kabul olmaktadır.

Hatırlamaya değerdir ki dünyada benzer şeyler hep bir arada toplanırlar; güçlü bir ilişki ve alakaları olur. Kuran-ı Kerim der ki;

Yani *yeryüzünde herkes melek gibi olsaydı biz resul olarak melekler yollardık.*[7]

Bu da gösteriyor ki *melek gibi* olmak meleklerin yakınlığını doğurur.

---

[1] *Tahrim süresi 7. ayeti*

[2] *Tövbe süresi 119. ayeti*

[3] *Dua, salavat*

[4] *Ahzab süresi 57. ayeti*

[5] *Ahzab süresi 42-44. ayetleri*

[6] *Sunan Abu Davut (Hadis kitabı)*

[7] *Bani İsrail süresi 96. ayeti*